

Вънъ снѣжната буря се усилвала. Вѣтрътъ свирѣлъ въ коминя. Съскалъ като змия, и отлиталъ съ писъкъ на ранена птица...

Смрачавало се.

Бждни вечеръ билъ.

Спомнилъ си старецътъ какъ я посрѣщали, когато жена му и синъ му били живи. Сълзи бликнали отъ очитѣ му. Вдигналъ погледъ къмъ запаленото прѣдъ иконата Рождество Христово кандило и отъ дънъ душа въздъхналъ.

Ведно съ фученето на вѣтъра той дочулъ вой на вълци, който все повече се усилвалъ. По едно врѣме чулъ и отчаянъ човѣшки викъ... Сकोчилъ дѣдо Игнатъ, грабналъ пушката си и като стрѣла отлетѣлъ. Пузалъ той двата си вѣрни другари — Черньо и Шаро, които съ лай отишли нататъкъ...

Дѣдо Игнатъ стигналъ на врѣме. Той видѣлъ единъ младежъ заобиколенъ отъ четири гладни вълци, които що се готвѣли да се хвърлятъ върху му и го разкъсатъ.

Далъ дѣдо Игнатъ два изстрѣла срѣщу хищнитѣ звѣрове, които, като видѣли кучетата, се прѣснали кой на кждѣ може...

Отишълъ дѣдо Игнатъ до младежа. Той билъ ни живъ, ни умрѣлъ. Блѣденъ като мъртвецъ билъ. Въвелъ го въ колибата си, стоплилъ го и му прѣдложилъ леглото си.

Младежа останалъ изненаданъ отъ бащинския приемъ на стареца.

— Дѣдо, — казалъ той, — азъ съмъ едничкия синъ на силния Ниязи бей... Баща ми ще те възнагради богато за доброто, което ми стори...

Трепналъ дѣдо Игнатъ. Пробудилъ се въ душата му старъ споменъ. Въздъхналъ. Оборилъ глава на гърди и нищо не продумалъ...

На слѣдния день дошълъ Ниязи бей. Той трѣгналъ съ своитѣ вѣрни хора да търси изгубения си синъ, който билъ излѣзълъ на ловъ и не се върналъ.

— Татко, — казалъ Демиръ, — на тоя старецъ дължа живота си.

— Добри човѣче, каквото искашъ ще ти дамъ... Азъ съмъ силниятъ Ниязи бей.

— По-силенъ отъ Тоя, що снощи се роди, когато спасихъ синъ ти, не си! Азъ получихъ своята награда. Ти нѣкога безпричинно уби моя синъ — Миленъ, азъ отмѣстихъ за смъртъта му, като спасихъ твоя Демиръ отъ явна смъртъ!

Падналъ на колѣнѣ турчинътъ и цѣлуналъ двѣтѣ рѣцѣ на стареца, шепнейки:

— Огъ днесъ азъ ще бжда покровитель и защитникъ на раята!

У. Н. Усоевъ.